DE ONWILLIGE HELD

DOOR

HANS G. KRESSE

EEN AVONTUUR VAN ERIC DE NOORMAN

ERIC DE NOORMAN

DEEL 52

De onwillige held

Inleiding

Het was een duivels plan dat de doortrapte Wigberth had bedacht: Eerst de Picten opzetten tegen zijn broeder Vortigern, waarbij hij zich niet ontzag alle gegevens over troepensterkte, fortificaties etc. aan de Picten te verraden; vervolgens zijn broeder waarschuwen tegen de Picten zodat een strijd onvermijdelijk was. Het toppunt was wel dat hij een sluipmoordenaar gehuurd had om Vortigern te vermoorden. Als de strijd bijna achter de rug was, zou de edele Britse held Artor te hulp geroepen worden om de door de strijd tegen Vortigern verzwakte Picten te verslaan, waarna Wigberth op de troon van zijn vermoorde broeder zou komen. Als de Noorman niet toevalligerwijs in de zaak betrokken was geworden, zou het ook allemaal zo gelopen zijn. Met gevaar voor eigen leven wist Eric de identiteit van de sluipmoordenaar te ontdekken en deze onschadelijk te maken. Ook Wigberth ontging zijn gerechte straf niet en de verenigde machten van Eric, Vortigern en Artor slaagden er in de Picten te verslaan en terug te drijven over de Romeinse muur ...

NA DE STRIJD

Na de dreigende tijd van de Pictenoorlog keert de rust terug in het rijk van koning Vortigern. Eric de Noorman is de gast van de Britse vorst, die uit dank voor wat de Noormannen gedaan hebben, een paar prachtige nieuwe schepen laat bouwen waarmee zij dan kunnen terugkeren naar Noorwegen. De bouw van de schepen vordert snel en bijna dagelijks gaat Eric, alleen, of vergezeld van Svein, Axe, Aranrod of Bolan, naar de riviermonding, waar de Noren, geholpen door een aantal van Vortigerns beste handwerkslieden, werkzaam zijn. Op een dag, na een gezellig samen zijn met Vortigern, die een werkelijk voortreffelijk gastheer is, en diens zuster Mildred en zijn vrienden, staat de Noorman op voor zijn wandeling naar de rivier. „Ach, mijn mantel heb ik laten liggen in mijn slaapvertrek", hoort Artor Eric mompelen. De Noorman staat al op het punt zijn mantel te halen, als de Brit hoffelijk opstaat en snel zijn eigen mantel over Erics schouders hangt. „Neem de mijne", zegt hij glimlachend. Even later stapt Eric veerkrachtig langs het pad naar de rivier met de groene mantel van Artor over zijn schouders geslagen. Het is inderdaad koud voor de tijd van het jaar en het begint al te schemeren, zodat hij zich voorneemt, niet te lang weg te blijven, als hij eensklaps een drietal ruiters ontwaart, die zijn richting uitkomen. De Noorman houdt even de pas in, maar dan glimlacht hij. Al lijkt de kleding er op, Picten kunnen het niet zijn. De spanning van de laatste tijd schijnt hem nog niet geheel verlaten te hebben. Belachelijk, om drie onschuldige ruiters meteen argwanend te bekijken. Dat ze minder onschuldig zijn dan ze er uitzien, zal Eric helaas maar al te gauw merken.

Het drietal gaat Eric met een zwijgende groet voorbij en even is de Noorman op zijn hoede. Op enige afstand kijkt hij om. Hij ziet alleen, dat een der drie kerels ook hem nakijkt, maar verder vervolgen ze hun weg. Eric is hun bestaan alweer vergeten, als hij de plaats bereikt, waar de half-afgebouwde boten op de rivieroever liggen. Het werkvolk is reeds naar huis en de Noorman inspecteert op zijn gemak de vorderingen, die ze gemaakt hebben. Het zijn stevige schepen, weliswaar niet fraai van bouw, maar stoer en betrouwbaar. Inmiddels vervoegt zich één der drie ruiters bij de wachter aan de buitenpoort, waar hij een meelijwekkend verhaal ophangt over 't leed, dat de laatste Pictenoorlog hem en zijn gezin heeft aangedaan. „Ik hoorde ook, dat Artor nu hier aan het hof verblijft", gaat de man, die kennelijk om een praatje verlegen is — en naar de mening van de wachter niet minder om een stevige hap — voort. „Ach, dat was een hele held in de ogen van ons, boeren. Jammer, ik heb hem zelf nooit ontmoet. Meen je niet, dat er voor mij hier wat werk te doen zou zijn, wachter?". Deze haalt de schouders op. „Kom morgen maar terug, hoor!" „Dat zal ik gaarne doen." De man staat op het punt te vertrekken, als hij nog iets bedenkt. „Hoe ziet de beroemde ridder Artor er eigenlijk uit? Misschien krijg ik hem morgen wel te zien. Wie weet!" „Dat is moeilijk te zeggen", glimlacht de wachter, „maar hij heeft een groene mantel aan, met een brede wit versierde boord, let daar maar op, dat is gemakkelijk te onthouden." „Jazeker", mompelt de kerel, „bedankt wachter, bedankt." En hij haast zich weg.

Met een brede grijns voegt de man, die zojuist met de poortwachter een praatje had gemaakt, zich bij zijn twee makkers, die, verscholen in een bosje, op hem wachten. „Dat is even boffen", fluistert hij, „herinneren jullie je de man, die we zojuist tegenkwamen? Dat is Artor!" Weet je dat zeker?" gromt een der anderen, „hij had zulke lichte haren! Maar het zou best kunnen! Het was een forse, krijgshaftige verschijning, dat wel." „En hij draagt een groene mantel met een witte boord", vult de eerste aan, „daaraan is hij te herkennen, zei de wachter." Grommend sluipen de drie mannen in de richting, die ze de Noorman hebben zien inslaan. Dan leggen ze zich in een hinderlaag en de eenzame wandelaar, die zich in de groene mantel, dicht om zich heen geslagen, terugspoedt naar de burcht, is zich van geen gevaar bewust. Tot hij eensklaps een gerucht achter zich meent te horen bij het passeren van een klein bosje. Bliksemsnel wil de Noorman zich omdraaien, maar dan treft hem een dreunende slag tegen het hoofd en bewusteloos zakt hij ineen.

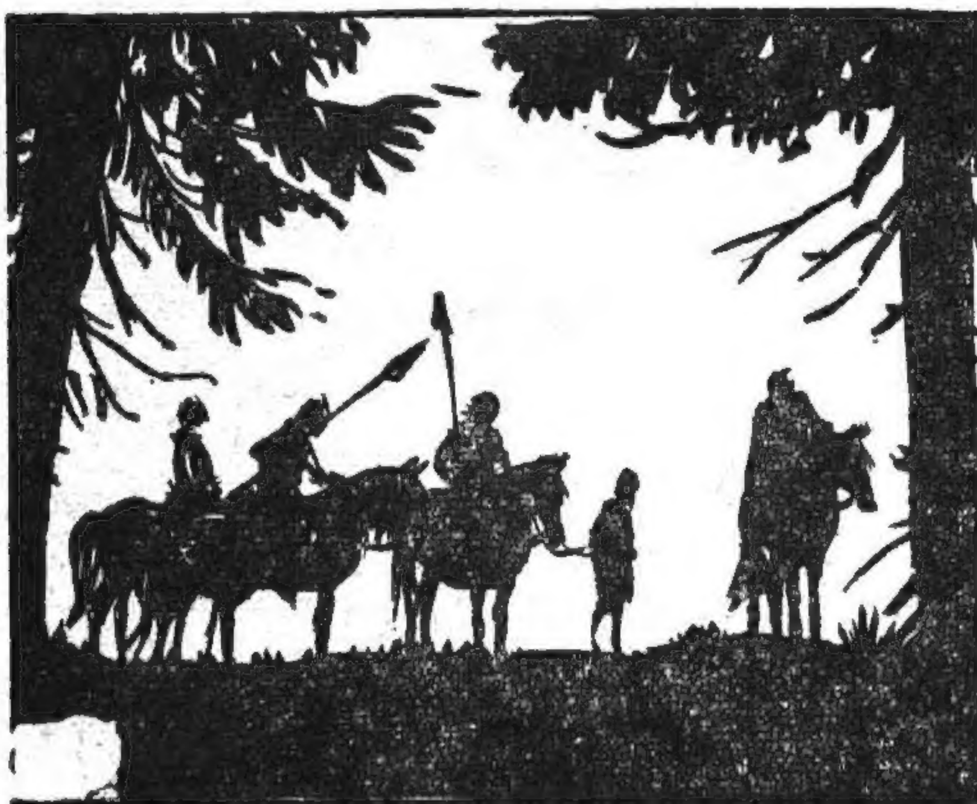
Als de Noorman bijkomt uit zijn verdoving, voelt hij, dat iemand snel een doek om zijn mond snoert. Zijn handen zijn gebonden en verbijsterd kijkt hij rond. Hij ligt in de voorplecht van een roeiboot, die onhoorbaar stroomopwaarts glijdt. Het is donker, de drie mannen praten zacht met elkaar. De Noorman probeert te schreeuwen, maar wat hij voortbrengt is een onduidelijk gepruttel, dat de kerels doet grinniken. Wat is er in 's hemelsnaam aan de hand? Zijn mantel is hij ook kwijt en eensklaps herinnert hij zich, hoe hij na de eerste klap nog gepoogd heeft zich te verweren. Toen moet hij zijn mantel verloren hebben. Van wat er daarna gebeurd is, weet hij niets meer. Nu ligt hij in een roeiboot, die de hemel mag weten waarheen onderweg is. Zijn ontvoerders zijn een zijarm van de rivier ingevaren en enige tijd later bevinden zij zich in een eindeloos lijkend moeras. Rechtuit koerst de boot, steeds verder naar het Westen.

Dieper en dieper dringt de boot het moeras in; slechts het klotsen van het water tegen de boeg en het regelmatige geluid van de riemen is hoorbaar. De mannen zwijgen, ook de Noorman is stil. Ten eerste kan hij het niet verder brengen dan een gesmoord gebrom en ten tweede beseft hij, dat hij zijn zwijgzame ontvoerders toch niet aan het spreken kan krijgen. Hij heeft het al opgegeven de richting te bepalen, om de eenvoudige reden, dat er niets is, dat hem houvast biedt ten aanzien van de richting. Doch dan schijnt het einde van de tocht nabij. Vóór hen doemt een duistere bomenrij uit de nevel op en daarheen richten de kerels de steven. Even later schuurt de boot over de bodem en stoot tegen de lage oever. De mannen springen eruit en nemen Eric mee. Ze gaan behoedzaam te werk en maken zo goed als geen geluid. Daaruit leidt de Noorman af, dat ze zich waarschijnlijk nog op vijandelijk gebied bevinden. Een van de kerels geeft een ruk aan het touw, waaraan Eric is vastgebonden en haastig verdwijnen ze tussen de bomen.

De drie ontvoerders schijnen zich niet erg op hun gemak te voelen, en dit verschaft Eric tenminste nog enige voldoening, nu hij niet erg zachtzinnig wordt voortgetrokken. Een der mannen fluit zacht en op een open plek, nabij een kolossale beuk, komt een man te voorschijn, die een viertal paarden en wapens meevoert. „Wij hebben hem", gromt een van Erics ontvoerders. De vierde man kijkt Eric aandachtig aan. Dan stijgen de mannen op en de aanvoerder beduidt Eric met de speer, voorop te lopen. Vergissen in de weg kan Eric zich niet, want er is slechts een nauw pad, dat door het steeds dichter wordende woud kronkelt. Onder het voortgaan neemt de Noorman met ontzag dit woud in zich op. Nog maar zelden zag hij zo'n dreigende, donkere, ondoordringbare wildernis. Het pad wordt gevormd door een droge beekbedding, waarvan aan weerszijden de hellingen, begroeid met reusachtige, dikke bomen, omhoog rijzen. Rottende boomstammen, keien en verteerde vegetatie maken het voortgaan niet makkelijk. En Eric vraagt zich juist af, hoe de paarden zich hier doorheen moeten werken, als hij een gesmoorde kreet hoort. Omkijkende, ziet hij het paard van de aanvoerder struikelen en in een gat zakken. Het touw, waarmee de kerel Eric gevangen houdt, ontglipt zijn hand.

Eric zou Eric niet zijn, als hij van deze onverwachte gelegenheid geen gebruik zou maken. Terwijl de aanvoerder worstelt om zijn voet uit de stijgbeugel te krijgen, springt Eric snel opzij en schiet weg in een bocht van het pad. Een aantal pijlen wordt hem nagezonden, maar valt ver naast hem neer. Met katachtige sprongen klautert de Noorman tegen de helling op en in minder dan geen tijd is hij in de wirwar van takken verdwenen. „Alvorens mijn belagers daar beneden aan een achtervolging toe zijn, ben ik onzichtbaar", denkt hij met grimmige voldoening. Hijgend werkt hij zich verder omhoog, tot hij vlakke grond bereikt heeft. Bloed stroomt langs zijn gezicht, daar de takken hem meedogenloos hebben gestriemd. Doch dat deert hem niet, hij is vrij. „Nu de handen nog los", mompelt hij. Dan luistert hij ademloos. Links van hem kraken takken; zijn achtervolgers zijn dichterbij dan hij dacht.

Zover mogelijk trekt Eric zich terug tussen het dichte kreupelhout en hij houdt de adem in, als hij één van zijn achtervolgers op korte afstand voorbij ziet sluipen. Scherp luisterend hoort hij de mannen nog enige tijd rondscharrelen in de omgeving; dan verwijderen zich de geluiden. Roerloos wacht de Noorman. Tot zover is alles goed gegaan. Maar wie weet, zitten de kerels ergens vlakbij, even roerloos als hij, te wachten, tot hij zich blootgeeft. Het is donker om hem heen. De maanloze nacht is een waardevolle bondgenoot voor de Noorman en ten laatste waagt hij het er op. De mannen zijn in ieder geval uit zijn omgeving verdwenen en snel zoekt hij tot hij een steen gevonden heeft met een scherpe rand, waaraan hij zijn boeien los kan schuren. Het lukt, zij 't met grote moeite, en hij slaakt een zucht van verlichting, als hij eindelijk de doek van zijn mond kan trekken. Nu eerst de holle weg opsporen, denkt hij, dan is het eenvoudig genoeg om terug te keren naar het moeras en vandaar vind ik de weg wel naar Vortigerns burcht. Het is moeilijk richting te bepalen in de donkere nacht en op goed geluk begeeft de Noorman zich op weg.

Op gevoel de richting bepalend, sluipt Eric door het woud tot hij links van hem eensklaps een lichtschemering ziet, op een heel andere plaats dan hij verwacht. Aarzelend begeeft hij zich er heen, en het blijkt inderdaad de holle weg te zijn of . . . Hij kan zich de gevallen boomstam over de weg niet herinneren, maar misschien was hij zover nog niet gekomen. Dan houdt het dus in, dat hij terug moet. Behoedzaam keert de Noorman langs het pad op zijn schreden terug. Paardesporen ziet hij nergens en dat bevreemdt hem wel, maar de meest verontrustende ontdekking moet nog komen. Hij is misschien een uur onderweg als hij opeens op een dwarsweg staat, die als twee druppels water lijkt op het pad, dat hij volgt. Wat nu? De Noorman bijt zich op de lippen. Het lijkt er veel op, dat hij verdwaald is. „Dan wachten we de morgen af", mompelt hij en zoekt een beschutte plek terzijde van het pad. „Met behulp van de zon zal ik mijn richting kunnen bepalen." Maar binnenin hem knagen onzekerheid en onrust. Wat moet hij geheel alleen zonder wapens, zonder voedsel en drank beginnen?

Aangezien hij toch weinig beginnen kan, zoekt de Noorman zich een veilig plaatsje en legt zich er ter ruste. Een rustig slaapje is het niet, het bos wemelt, naar de geluiden te oordelen, van dierlijke bewoners. Gelukkig blijven ze uit zijn buurt, maar het noopt Eric toch, waakzaam te blijven. Met een zucht van verlichting begroet hij dan ook de dageraad. Zijn ledematen voelen stijf en pijnlijk aan en bij de eerste zonnestralen begeeft hij zich op weg, op goed geluk in oostelijke richting. Voortdurend pijnigt hij zich het hoofd met de vraag, hoe aan wapens te komen. Drinkwater is er voldoende, overal klauteren kleine beekjes langs de helling omlaag. Zonder wapens zal hij niet in staat zijn jachtbuit te bemachtigen. „Een valkuil of een strik is het enige", mompelt hij. En dan glijdt hij eensklaps uit over wat ogenschijnlijk een vermolmde tak is. Terwijl hij zich bukt, begrijpt hij wat het geweest moet zijn: een gewei van een ree. Tevreden steekt Eric zijn primitieve wapen bij zich. Zijn maag knort aardig en hij begrijpt, dat het tijd wordt, iets voor de inwendige mens te vinden. „Onderweg misschien", mompelt hij, „hoe eerder ik hieruit ben, hoe beter." En onder de steeds hoger stijgende zon sjokt de Noorman voort langs het onbekende pad. Bij iedere stap wordt de hoop op een behouden thuiskomst minder.

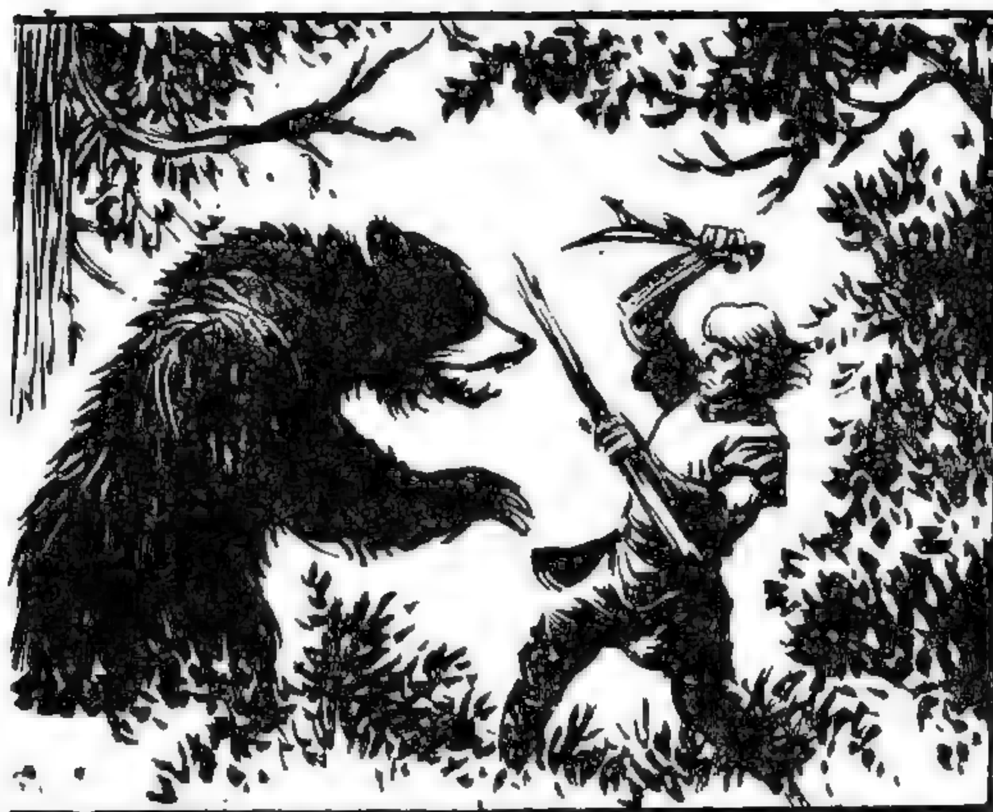
Heter en heter wordt de zon en nog steeds heeft de Noorman niet gegeten. Het lijkt hem bovendien toe, dat hij weinig opschiet in de goede richting, want het pad wijkt langzaam af naar het Noorden, en voorzover Eric het bekijken kan, blijft het die richting volgen. Hij besluit het pad te verlaten en, de richting van de zon volgende, door het woud te gaan. De hellingen aan weerszijden van de holle weg zijn hier niet zo hoog en zonder veel moeite bereikt de Noorman het vlakke terrein. Hij is bezweet en vermoeid en kan de verleiding niet weerstaan even uit te rusten langs de oever van een smalle beek. Hij verfrist zich in het ijskoude, heldere water en het smaakt hem beter dan de kostelijkste wijn. Voor alle zekerheid neemt hij de omgeving in zich op. Iets verderop voert 'n klein, smal, wildpaadje het woud in, maar van menselijke bewoners is — zoals hij ook verwachtte — niets te bespeuren. Met een diepe zucht strekt hij zich uit in het gras langs de beek. Hoe lang hij geslapen heeft, weet hij niet, doch eensklaps veert hij geschrokken op en zijn hand tast naar de primitieve dolk van de hertshoorn. Neen, hij vergist zich niet, het gekraak van takken achter hem in het woud verraadt, dat iemand nadert...

Geruisloos rijst Eric overeind en schuifelt achterwaarts de struiken in. Het gekraak komt uit de richting van het smalle paadje. Mogelijk is het een hert, dat komt drinken aan de beek, maar het kunnen evengoed mensen zijn, dus oppassen is de boodschap. In een boog sluipt hij weg van de plek waar hij gelegen heeft. Dan laat hij zich vallen en blijft roerloos liggen, als hij een beweging gewaar wordt. Het volgende ogenblik duikt de kop van een kolossale beer tussen het gebladerte op. Eric houdt de adem in. Naar zijn gedrag te oordelen is het beest in een slecht humeur en aangezien een beer een onberekenbaar wezen is, dat het ene ogenblik op de vlucht zal slaan en een andere keer zal aanvallen, hoopt de Noorman dat het dier hem niet bemerkt. Muisstil slaat Eric het dier gade, dat langzaam zijn kant uit schommelt en diep in zijn keel bromt. Het is niet te hopen, dat hij mijn aanwezigheid ontdekt, denkt de Noorman, die snel overlegt of hij er misschien niet beter snel vandoor kan gaan. Maar dan wendt de beer ineens met een ruk de machtige kop en stevent in een sukkeldraf grommend op Eric's schuilplaats af.

Snel springt Eric op, maar sneller nog nadert de beer hem en hij begrijpt, dat een vlucht weinig zin heeft. De Noorman rukt de primitieve dolk van hertengewei uit zijn gordel, grijpt met de linkerhand een dikke tak en slaat het dier daarmee op zijn brede snuit. Zijn hoop, dat dit de beer zal afschrikken, blijkt ijdel, want woest grommend richt het beest zich op en slaat naar hem met zijn grote poten. Met de tak leidt Eric de aandacht van de beer af. De schrikbarende klauwen vegen hem de stok uit de hand en snel stort het monster zich nu naar voren om Eric in een dodelijke omhelzing te nemen. De machtige poten spreiden zich, doch snel als de weerlicht springt Eric vooruit. Hij stoot toe met al zijn kracht en wijkt even snel weer terug. De beer stoot een kort hevig gebrul uit en wankelt. Het hertengewei heeft hem recht in het hart getroffen. En terwijl Eric snel opzij springt, blijft zijn voet haken achter een verborgen tak en hij tuimelt achterover, waarbij zijn hoofd met volle kracht tegen een steen slaat. Het laatste wat hij ziet, voor hij het bewustzijn verliest, is de beer, die met open muil op hem toekomt.

Knipperend tegen de zon opent Eric de ogen en staart verbaasd naar de dode beer, wiens linkerpoot over zijn been ligt. Voorzichtig trekt de Noorman zijn been terug en denkt inmiddels diep na. Een beer? Waar komt dat beest vandaan? Wat is dit voor een woud, waar hij is? Zijn oog valt op het bebloede hertengewei, vlak naast hem. Hij pakt het op. Het ligt goed in zijn hand zou hij...? Heeft hij de beer gedood? Met dit primitieve wapen? Het heeft er alle schijn van, maar herinneren kan hij het zich niet. Hij kan zich eigenlijk niets herinneren, hoe hij zich ook inspant, hij heeft alleen vreselijke hoofdpijn en dorst, een onlesbare dorst. Gulzig drinkt hij uit de beek vlak bij en staart weer niet begrijpend om zich heen. Woont hij hier? Dat kan zijn, maar waar dan? Waar? „Gek is dat", mompelt hij voor zich heen, „ik woon natuurlijk ergens, maar hoe heet het daar waar ik woon. En hoe kom ik er terug? Wie ben ik?"

Verbijsterd door de gedachte, dat hij niet schijnt te weten wie hij zelf is, drentelt Eric langs de beek. Er moet iets met me aan de hand zijn, denkt hij Wat is er gebeurd? Hij staat stil en probeert logisch na te denken maar verder dan de dode beer, waarnaast hij ontwaakte, komt hij niet En toch moet daarvoor ook iets geweest zijn. Ik moet mensen zoeken: die zullen me helpen. Als ik niet weet wie ik ben, weten zij het wellicht, want ik woon hier zeker in de buurt. Hoe kom ik anders hier? Hij keert plotseling op zijn schreden terug en bekijkt nadenkend de beer Doch hij schiet daar niets mee op en ten prooi aan allerlei vreemde gedachten, gaat hij zitten. Hij bekijkt zijn kleren, bukt zich over de beek om zijn gezicht in het water te bestuderen, maar het zegt hem niets... niets... „Ahé", brult hij, en zijn stentorstem wordt meervoudig weerkaatst door de echo's in het woud. Vreemd was dat... Bij die kreet schoot er eensklaps een vaag beeld door zijn geest, een beeld van schepen, een grote watervlakte. „Schepen", prevelt de Noorman en zijn ogen vernauwen zich. Ja, schepen, antwoordt hij zichzelf, een eigenaardig idee hier in dit bos. Maar hoe hij zich ook inspant, dat brengt hem niet verder. Dan veert hij eensklaps op. Tussen de bomen zijn een paar met pijl en boog gewapende mannen verschenen, die dreigend naar hem loeren.

„Hier", roept Eric, opspringend, „kunt gij mij helpen!" De mannen wisselen een lange blik met elkaar en komen dan vol achterdocht nader. De Noorman knikt hun vriendelijk toe en grijnst. Fronsend staren de drie mannen — nog steeds zwijgend als het graf — van hem naar de beer aan zijn voeten, tot de voorste eindelijk aarzelend zegt: „Hebt gij deze beer gedood?" „Eh", antwoordt Eric, „tja, dat, dat geloof ik wel, ja... dat zal wel. Hm". En snel laat hij er op volgen: „Weet gij, wie ik ben?" De mannen staren hem scherp aan en schudden dan ontkennend het hoofd. „Waarom vraagt ge dat, vreemdeling?", gromt de ene dan. „Ach, eh, zo maar, zo maar", grijnst de Noorman, die ineens beseft, dat hij met de ware reden toch niet voor de dag kan komen. Het is de mannen aan te zien, dat ze omtrent de Noorman vreemde gedachten beginnen te krijgen en daarom haast Eric zich te zeggen: „Ik ben eerlijk gezegd een beetje verdwaald hier. Misschien kunt ge me de goede weg wijzen." De mannen fluisteren wat met elkaar en dan zegt er een: „Het feit, dat ge deze beer gedood hebt, bewijst, dat gij niet voor een kleintje vervaard zijt. Kom met ons mee naar ons kamp. Als ge verbergen wilt, wie ge bent, goed, onze aanvoerders zullen wel uitvinden wat voor vlees we in de kuip hebben met U." En aangezien Eric niets beters weet te bedenken, volgt hij even later de mannen het duistere bos in.

Zwijgend volgen de mannen achter elkaar een smal paadje en gaandeweg wordt het woud woester en meer ondoordringbaar. Doch de Noorman maakt zich geen zorgen meer. Hij heeft gezelschap gevonden, en hoe dan ook, deze mannen zullen hem wel helpen. De aanvoerder, die naast hem loopt, neemt hem stiekem van terzijde op en dit ontgaat de Noorman niet. „Ge wilt niet zeggen wie ge bent, hé?", gromt de man, „maar uw kleding bewijst, dat ge van goede afkomst moet zijn. Hm! Er hebben er meer zoals U door de wouden gezworven. Aangezien we ons in Wales bevinden, zijt gij dus Welshman, nietwaar?" Eric zwijgt maar, om niet te laten merken dat hij niets van 's mans woorden begrijpt. Dan staat de aanvoerder eensklaps stil en bijna gelijktijdig ziet ook Eric de donkere gestalte in het struikgewas. „Halt!", schreeuwt de aanvoerder, „sta!" Hij wil op de onbekende toelopen, maar Eric houdt hem tegen. „Pas op, er zijn er daar meer! Het kan wel een valstrik zijn."

„Gelijk hebt ge", zegt de gebaarde boogschutter, terwijl hij Eric goedkeurend opneemt, „men kan nooit te voorzichtig wezen". Hij legt een pijl op zijn boogpees en de twee anderen doen hetzelfde. „Komt allemaal te voorschijn", roept hij de onbekenden toe, „als ge niets op uw kerfstok hebt, hoeft ge U niet voor ons te verbergen." Een drietal mannen treedt nu te voorschijn, van wie één kennelijk een edelman in wapenrusting is. „Heer, de edele Trevor moest vluchten voor de bloedhonden van Agar, die hem in het holst van de nacht gevangen wilden nemen." „Dan is hij welkom bij de vogelvrijen van Tristan", antwoordt de boogschutter. „Hier bij ons zal hij vrienden vinden!" De man in de wapenrusting knikt opgelucht, schijnt het. „Ik ben blij, dat we de mannen van Tristan, de legendarische, gevonden hebben", zegt hij, „we waren al van plan ons bij hem aan te sluiten". Hij zucht even en vervolgt dan: „Het is weer heel erg in de heuvels van Wales. Ik werd bijtijds gewaarschuwd, dat Agar wat van plan was, maar vrienden van mij verging het minder goed. Ik hoorde bovendien vreemde geruchten. Wanneer zij waar mochten zijn, is er alle reden tot vreugde. Agar zal zijn langste tijd wel hebben gehad. 't Schijnt dat Agars mannen de verblijfplaats te weten waren gekomen van Artor. Zij voerden hem gevangen mee, maar hier in de bossen ontkwam hij." „Ontkwam hij?" herhaalt de boogschutter verbaasd..., „en... hier in de bossen?" Er valt een stilte en eensklaps is Eric zich bewust, dat aller ogen op hem zijn gericht. „Nu", roept de boogschutter dan uit, terwijl hij met schitterende ogen op de Noorman toetreedt, „laat varen uw geheimzinnigheid, Artor, ge zijt onder vrienden. Of wilt ge nog langer uw ware naam verbergen."

Verbouwereerd staart Eric van de een naar de ander. „Artor", mompelt hij zacht. De naam heeft een bekende klank, maar hoe hij zich ook inspant, hij kan zich niet herinneren, waar of in welk verband hij hem eerder heeft gehoord. „Leve onze held Artor, teruggekeerd na al die jaren", schreeuwt de boogschutter. Een beetje voorbarig, vindt Eric, die niet goed weet, wat hij met deze situatie aan moet. „Nu krijgt Agar er van langs, wat ik je brom. Ze nemen Eric bij de arm en gaan op weg. Laat in de middag bereiken ze een open plek in het bos en tussen de stammen, een eind verder, ziet de Noorman een hoge palisade, als een kampplaats, schemeren. Een in ruwe wolfpels gehulde gestalte komt hun tegemoet en Eric begrijpt, dat dit waarschijnlijk de aanvoerder is van deze vogelvrijen, Tristan. Zwijgend luistert Tristan naar de opgewonden verhalen van zowel de edelman als van de drie boogschutters, die zeer onder de indruk gekomen zijn van de overwinning, die Eric op de beer heeft behaald. Lang en zwijgend staart Eric naar Tristan. „Dus gij zijt Artor", zegt nu Tristan. „Ik kan daarop geen antwoord geven", antwoordt de Noorman. De gedachte die hij even koesterde om Tristan te vertellen, wat er met hem aan de hand is, laat hij varen. Of men gelooft hem niet, of men verklaart hem voor gek. In ieder geval beseft hij, dat hij in een moeilijk parket zit. „Zou het zo zijn, dan kunt ge hier gerust spreken; maar ik geloof er niet zo erg in", zegt Tristan, „ge kunt wel een spion zijn van Agar."

„Wat wilt ge nu beweren?", roept een der boogschutters verontwaardigd uit, „hij, een spion van Agar? Zou een van Agars mannen wel de moed hebben, om een beer te vellen met een hertegewei? Komaan, ha, ha, ha! En bedenk eens, Tristan, dat we hem vonden naast het lichaam van een beer." „Zijt ge Artor? Antwoord", zegt Tristan scherp, „ik kan niet riskeren, dat onze schuilplaats in het bos en de gezichten van mijn vogelvrije vrienden bekend worden aan Agar, de onderdrukker." „Ik ben tegen onderdrukkers, hoe ze ook heten mogen", antwoordt Eric rustig, „geloof me, ik... ik kan niet zeggen wie ik ben. Ik..." Hij aarzelt even en stoot dan uit: „Ik weet het zelf niet meer. Ik weet, geloof ik, helemaal niets meer." „Niets?", herhaalt Tristan ongelovig. Hij staart Eric lang aan en mompelt dan: „Een eerlijke kop heb je en een sterke kerel moet je ook wel zijn en gek ben je ook niet. Hoe wil je dan beweren, dat je niets meer weet? Vertel me eens, weet je wie Agar is?" „Agar, dat is die gemene dwingeland", roept Eric uit, blij eindelijk eens iets wel te weten, „die kerel, voor wie heer Trevor vluchten moest. Ik wil me graag bij jullie aansluiten, als het er om gaat onrecht en kwaad te bestrijden." „Hoera", brult de boogschutter. Maar Tristan komt er niet van onder de indruk. „Goed", beslist hij dan, „U kunt bij ons blijven en we zullen U op de proef stellen."

Het is al weer een week geleden, dat Eric bij de vogelvrijen van Tristan kwam, en in die tijd is er niet meer over zijn identiteit gesproken. Het merendeel van de troep schijnt er heimelijk van overtuigd te zijn, dat hij Artor is, maar Tristan laat zich nergens meer over uit en Eric zelf evenmin. De vraag wie hij is, komt hemzelf, vreemd genoeg, niet meer zo belangrijk voor. nu hij deze nieuwe vrienden gevonden heeft. Het leven in het woud bevalt hem opperbest en al is hij er zich van bewust, dat Tristan en enkele van zijn vertrouwelingen hem scherp gadeslaan, hij geniet er niet minder van, als ze een jachtpartij ondernemen Alleen van strijd tegen de boosaardige Agar — van wiens slechtheid 's avonds aan de kampvuren menig verhaal de ronde doet — valt tot Erics teleurstelling weinig te merken. Doch op een morgen worden Eric, die al bekend staat om zijn weergaloze trefzekerheid met de boog, en nog 'n aantal der beste boogschutters, door Tristan aangewezen om hem te begeleiden op een tocht. De hoeveelheid voedsel, die zij bij zich hebben, verraadt, dat ze wel verscheidene dagen onderweg zullen blijven, zodat het waarschijnlijk deze keer geen jachtpartij is. Tristan zwijgt echter over het doel van deze reis. Enkele dagen trekken ze behoedzaam door het woud, tot de mannen op een morgen opeens geschrokken stil staan. En een krakende, schrille stem roept hun toe: „Halt, Tristan, wacht". Een gekromde gedaante duikt uit het struikgewas op.

„De...... de grootmoeder van de tijd", hoort Eric Tristan mompelen, als de gebogen gedaante, een oud, in lompen gehuld vrouwtje, naderbij strompelt; het gezicht van de aanvoerder verbleekt even. „Het is vreemd, wat ik zie", giechelt 't oude mens. „Gij loopt met het koningschap in uw voetstappen, Tristan, jongen. Maar zo is het immer, de schaduw gaat altijd het licht vooruit......" „Waar slaat dat op?" gromt Tristan, die het oude mens bijna niet durft aan te kijken. „Gij, waarde grootmoeder van de tijd, zegt altijd dingen, die men pas late begrijpt..." „Op hèm slaat dat, Tristan-held", krast de oude, en ze schuifelt onwerkelijk vlug in de richting van de Noorman, die haar met gemengde gevoelens ziet komen, nu hij haar gerimpelde schrikaanjagende gezicht beter onderscheiden kan, achter slierten grauw haar, die het omgeven. „Een licht gaat in duisternis," prevelt ze, de Noorman met een benige vinger aanwijzende. „Herinnering faalt, toekomst straalt. Picten verslagen, Fjordenheld, watergeweld, Agar verjagen". De woorden komen zo snel over haar lippen, dat het nauwelijks te volgen is, en zeker voor Eric klinkt het alles onbegrijpelijk en vreemd. Hij deinst terug, als de griezelige oude een knokige hand op zijn arm legt. „In donkerte ziet men zijn eigen voeten niet, wel het licht ver vooruit, zoon. Volg dat licht. Het is de fakkel van vrijheid; achter het water is de fakkel en met dat licht zult ge 't donker verjagen. Begrijpt ge mij, zoon van de draak?" Benauwd schudt Eric 't hoofd. Ze giechelt. „Ge zult het begrijpen...... spoedig!"

De „Grootmoeder van de tijd" staart Eric nog even doordringend aan en richt zich dan tot Tristan. „Uit achterdocht wordt kwaad gewrocht", bijt ze de beangste held toe. „Kwaad vergaat". Weer giechelt 't oude mens, terwijl zij behendig terugschuifelt in het struikgewas. „Mijn woorden zijn als waterdruppels, Tristan-held", klinkt haar stem spottend. „Bewaar ze in de beker van Uw herinnering en drink ervan, als ge dorst krijgt. Uw dorst van heden zal gelest worden door de zoon van de draak." Dan is het griezelige mens verdwenen. „De... eh... zoon van de draak zijt gij," mompelt Tristan dan, Eric recht aanziende. „Ze sprak van vrijheidsfakkels en dat Agar verjaagd wordt. En van een stralende toekomst. Maar ik begrijp er verder niets van. Het enige wat ik er van maken kan, is, dat we U moeten vertrouwen, zodat ge dus wellicht Artor zijt". Hij zwijgt verschrikt, als van veraf een schelle lach opklinkt. „Ik ben bang van haar", mompelt Tristan, Eric recht aanziende. „Ze sprak van vrijheidsfakkels oud als de wereld zelf, geloof ik". „Ik... ik was bang van haar, toen ik haar in de ogen keek", antwoordt de Noorman afwezig. „Nu niet meer". De mannen om hem heen kunnen hun oren niet geloven, als hij zegt: „De tijd zal leren, wat het oude mens heeft bedoeld. Hoofdzaak is nu, dat Agar wordt verdreven. Er is een sterke afdeling van Agars krijgers in de nabijheid gelegerd. Ik meen, dat ge onderweg was, deze te overvallen, Tristan". De aanvoerder staart hem stomverbaasd aan. „Hoe kunt gij dat weten?" Zonder hierop antwoord te geven, vervolgt de Noorman: „Ge moet van dit plan afzien, Tristan. Het zal veel bloed kosten en ge schiet er niets mee op. Kom, volg mij naar een plek vanwaar we Agars burcht kunnen zien. Dat zal ons helpen een goed krijgsplan te vinden."

De mannen staren elkaar een ogenblik verbouwereerd aan. „Nu bewijst gij zelf, Artor te zijn", zegt een van hen dan opgewonden. „En zei de grootmoeder van de tijd het niet, mannen? Tristan liep met het koningschap in de voetstappen, zei ze. Dat koningschap vertegenwoordigt hij natuurlijk, Artor, die achter Tristan liep. Hoera voor Artor en de vrijheid!" Tristan krabt zich even peinzend de kin, maar dan richt hij zich op en beveelt kort: „Naar de burcht van Agar. Hij mag tonen wat zijn krijgsplan waard is". Ze volgen een smal kronkelend pad over de heuvels en Tristan loopt zwijgend en in zichzelf gekeerd voorop. Eenmaal wendt hij zich om tot Eric en zegt stug: „Ik zal pas geloven, dat ge Artor zijt, als ge het zwaard Axhalibur uit de steen hebt weten te trekken. Want volgens de legende zal alleen hij, die waarlijk koning is van Wales, dat kunnen". „Ach, dan gelooft ge toch in onze overwinning", antwoordt Eric glimlachend, „want de steen bevindt zich in de gewelven". Hij zwijgt ineens en staart voor zich uit. Vreemd, duidelijk zag hij ineens het beeld van een groot glinsterend zwaard, gestoken in een steen in de gewelven van een burcht. Welke burcht? Dan staat de aanvoerder plotseling stil. Ze bevinden zich aan de rand van het woud, vanwaar ze een wijd uitzicht hebben op de groene vallei beneden hen. Midden in de vallei ligt, op een kunstmatige aarden heuvel, een stenen sterkte: Agars burcht. „En thans het krijgsplan", zegt Tristan, maar zijn koele toon ontgaat de Noorman. „Ik zie water, een groot meer", zegt Eric dan. „De burcht staat onder water De bewoners vluchten", zegt hij opgewonden. „Maar waar halen we dat water vandaan? Dan zou hier een rivier moeten wezen." „Weet ge dat niet?" stamelt Tristan. „Er is een rivier!"

„Natuurlijk wist ge, dat aan de overzijde van de vallei een rivier loopt", zegt Tristan kortaf. Eric haalt de schouders op. „Laat ons er heen gaan", antwoordt hij, „dan kunnen we de toestand beter bekijken". Zwijgend trekken ze zich weer terug in het bos en met een grote omweg bereiken ze de rivier, een bruisende bergstroom. „We bevinden ons op gevaarlijk gebied", fluistert Tristan, „dus hoe eerder we de zaak bekeken hebben, hoe liever het mij is." „Tja, maar aan kijken alleen hebben we niets", antwoordt Eric nuchter. „We zullen de rivier ergens moeten afdammen en..." „Hier, onder het oog van Agar en zijn krijgsvolk?" stoot Tristan met een ongelovig gezicht uit. En ook de anderen kijken bedenkelijk. Zonder te antwoorden neemt de Noorman de omgeving in zich op. „Als we de rivier een andere baan kunnen geven, zodat het water in de vallei loopt, vormt zich daar een soort meer", mompelt hij met een kwajongensachtige grijns. „We moeten natuurlijk zorgen, dat het water nergens ontwijken kan, zodat het hoog genoeg komt om de burcht flink onder te laten lopen. Dan komt vriend Agar op zijn troon naar buiten dobberen." De mannen grinniken zachtjes bij het vooruitzicht, maar Tristan schudt het hoofd. „Onmogelijk uitvoerbaar", gromt hij. „Laten we een beter plan bedenken, als er met alle geweld een plan bedacht moet worden". „Dit plan is het, en geen ander", is Erics wederwoord, terwijl hij Tristan recht aankijkt. „Als gij het aandurft, de aandacht van Agars krijgsmacht af te leiden en hen uit deze vallei weg te lokken, speel ik het met tien man klaar, of mijn naam is geen... is geen... eh..." „Artor meer", vallen Tristans mannen volijk in.

„Nou ja, zal ik Artor zijn", mompelt Eric schouderophalend, „wat doet het er toe! Ik verlang er naar, Agar uit zijn burcht te zien drijven, nat en bibberend." De mannen barsten in een vrolijk gelach uit, maar Tristan schudt het hoofd. „Het duurt lang voordat het water zo hoog is gestegen," zegt hij. „En denkt ge niet, dat Agar een onderzoek zal laten instellen, als hij merkt, dat het dal van dag tot dag drassiger wordt? En zouden zijn krijgers dan niet de dammen ontdekken? Want met één dam speelt ge dat niet klaar." „Het dal is klein", antwoordt Eric kalm; „bovendien is het al vrij laat in de herfst en regent het tamelijk veel. Ik geloof niet, dat de mensen op de burcht het meteen zullen ontdekken, als de grond drassig is. Ze zullen het aan het weer wijten en als ze eenmaal water zien, is het te laat." Tristan haalt de schouders op en zucht. „Welaan, proberen we het. Tien man kunt ge krijgen; ik zal met de overigen Agars legertje zó bezig pogen te houden, dat ge ongestoord kunt werken." Met een handdruk wordt het plan bezegeld en snel keren de mannen nu terug naar de schuilplaats in het woud. Al is er een aantal, die niet veel heil zien in het plan, het merendeel der vogelvrijen is direct enthousiast. In overleg met Tristan kiest Eric een tiental moedige mannen uit, allen door Agar verjaagde edelen, die branden van verlangen wraak te kunnen nemen op hun grimmige vijand. Trevor, de gevluchte edeling, die gelijk met Eric bij de vogelvrijen kwam, is één van hen. Voor de laatste maal bespreken Tristan en Eric nog eens wat hun beider aandeel in het plan is. Dan begeeft de Noorman zich met zijn mannen — voorzien van leeftocht, wapens en bijlen — op weg, het gevaarlijke avontuur tegemoet.

Terwijl Eric zich in het verre Wales welgemoed op weg begeven heeft om de strijd op zijn manier aan te binden tegen de despoot Agar, staart op hetzelfde moment koning Vortigern, omringd door een klein groepje mannen, zwijgend en weinig opgewekt de kleine vloot schepen na, die met bollende zeilen het zeegat uitgaat. Naast de Britse vorst snuift Svein Langtand mistroostig. „Zonder m'n goede Noorman is er geen aardigheid meer aan, zogezegd", bromt hij. „Daar gaan ze nou, terug naar Noorwegen. Laat ze gaan... Erwin wordt daar nu natuurlijk koning. Nou, die goeie Noorman." Hij zwijgt en klopt Bolan bemoedigend op de schouder. „Dan kunnen wij tweeën, ik een loslopende oude Sakser en jij, een loslopende Gotenkrijger, maar beter bij Artor blijven, zogezegd, want zonder..." „Ja, houd nu maar op", gromt Bolan, „praat er niet alsmaar over. Wat schiet je ermee op? Hij is dood en het wordt tijd, dat we hem achterna gaan." Zwijgend drentelt het tweetal achter het gezelschap van koning Vortigern aan, terug naar de burcht. Overal heeft men gezocht na de vermissing van Eric, tot men tenslotte wel moest aannemen, dat de grote Noorman in de rivier verdronken was. En nu zijn Erics krijgers met Aranrod en Axe op weg naar Noorwegen, terwijl Svein Langtand en Bolan in dienst getreden zijn van Artor. „Dat zal me de nodige beroering geven, als ze 't horen in Noorwegen," mompelt Svein. Hij staat eensklaps stil en staart zwijgend naar de gedaante, die — een mager paard aan de teugel voerende — het smalle pad langs de rivier afkomt. „Hola, wie hebben we daar?" gromt hij. — „Een reizend koopman, zogezegd." De trouwe Svein kan niet vermoeden, dat hij, dank zij deze verschijning, spoedig zijn doodgewaande koning en vriend zal terugzien.

„Goedendag, edele heren", zegt de haveloos geklede koopman, terwijl hij buigend op Svein en Bolan toetreedt. „Vergun mij, mijn waren ten toon te spreiden. Ik weet zeker, dat er wel iets van uw gading bij is." „Zo," bromt Svein, de man achterdochtig opnemend. „Waar kom je vandaan, vreemdeling? Ben je wel een koopman? Welke koopman durft alleen en ongewapend langs de wegen te zwerven, aldus een gemakkelijke prooi voor roverstuig en dat soort gespuis zijnde?" „Oh, bang ben ik niet," lacht de koopman opgeruimd. „Ik kan een flinke klap uitdelen met mijn stok, en als een ander dan ik mijn paard aanraakt, bijt het dier. Dus, wie zal er aan mijn koopwaar komen?" „Een koopman met een krijgershart, mompelt Bolan, „kan makkelijk een spion van de Picten zijn. „Ik?" roept de koopman verontwaardigd. „Ik kom regelrecht uit Wales en ben blij, dat ik daar weg ben. Ik hoop hier, bij het volk van koning Vortigen, iets meer te verdienen." „Als je koopwaar goed is, zal je dat wel lukken ook," gromt Svein, „en dat je uit Wales komt, verhoogt je kansen zeker bij Heer Artor, wiens wieg in Wales stond, zogezegd." „Wat zeg je daar?" stamelt de koopman verbaasd. „Heet iedereen in Wales dan Artor? Aan het hof van koning Agar — een nare gierigaard, moet ik bekennen — hoorde ik verhalen over een zekere Artor, een vrijheidsheld, die in de bossen huist." „Nou, dat is machtig belangrijk, zogezegd," gromt Svein. „Twee Artors, dat kan nog, maar als ze allebei beweren, vrijheidsheld te zijn, staat er een te liegen. Kom maar eens mee, vriend, daar willen we meer van weten."

Wel een beetje op zijn hoede, volgt de koopman Svein en Bolan naar Vortigerns burcht, waar ze even later tegenover Artor staan. Deze luistert met stijgende verbazing naar wat Svein te vertellen heeft. „Het is de zuivere waarheid," valt de koopman in. „Dat mag je dan toch zeker wel vertellen. Agar — de koning van Wales — is vreselijk kwaad en bang, vanwege de vrijheidsstrijder Artor, die zich ergens in de bossen ophoudt, en een oproer schijnt voor te bereiden." „Agar is de koning van Wales niet," roept Artor uit, „want de enige rechthebbende op de troon van Wales, ben ik. Agar is een indringer en die zogenaamde vrijheidsheld zal waarschijnlijk wel een gemene roverhoofdman zijn. Maar voor deze inlichtingen zal ik je rijkelijk belonen, koopman. En ik vertrek spoorslags naar Wales, want als er lieden zijn, die willen vechten voor een namaak Artor, zullen ze het zeker voor de echte doen." Inmiddels staat in het verre Wales de namaak Artor tevreden toe te zien, hoe het water van de bergbeek onstuimig zijn weg zoekt door de nauwe geul, die hij met zijn mannen aan het einde van een brede dam heeft gegraven. „Zo," mompelt de Noorman, „de eerste klap hebben wij gegeven, en ik denk, dat er de volgende dagen in Wales nog wel enkele klappen zullen vallen."

Dag na dag slaan Eric en zijn tien krijgers het wassen van het water gade. Het gaat welhaast boven verwachting. In de heuvels rond de kleine vallei heeft de Noorman maar twee plaatsen kunnen ontdekken, waardoor het water zou kunnen ontsnappen, en deze zijn stevig gedicht. Om niet de aandacht te trekken van de bewoners van de burcht, heeft de Noorman er van af gezien om bomen te kappen voor de dam Ze hebben zich bediend van omgevallen bomen en takkebossen, en de dammen daarna verzwaard met grote brokken steen en aarde. Tot op heden houden de dammen zich goed, maar hoe hoger het water komt, hoe meer het er op aan komt. Met een tevreden knikje staart de Noorman naar de regen, die bijna dagelijks valt. De bewoners van de burcht hebben kennelijk nog geen argwaan, hoewel de vallei langzamerhand aardig het aanzien van een moeras begint te krijgen. Tristans krijgsbende is er inderdaad in geslaagd een groot deel van Agars leger over de heuvels te lokken en Eric wordt regelmatig op de hoogte gehouden door boodschappers, die gelukkig slechts gunstige berichten brachten. Er staat nu ongeveer anderhalve voet water in de vallei. Voor alle zekerheid heeft Eric zijn manschappen over de drie dammen verdeeld, om deze te verdedigen, indien Agar krijgers op onderzoek zou uitsturen. Hij begint zich te verbazen, dat de burchtbewoners nog steeds niets ondernomen hebben, als een van zijn metgezellen op een nacht gejaagd van een kleine inspectietocht terugkeert. „Krijgers verlaten de burcht," fluistert hij. „Zie daar..." De Noorman fluit tussen de tanden. Zou Agar in het geheim pogen te vluchten? „Snel erheen!"

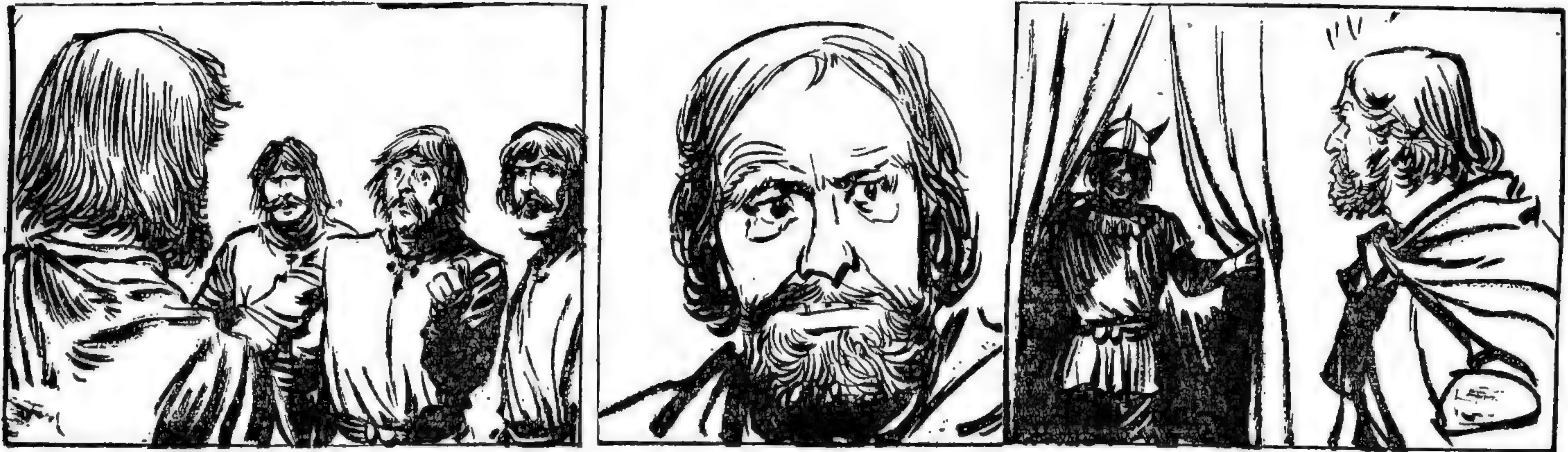
Achter elkaar sluipen de drie mannen de naderende vijand tegemoet, die ze in het donker niet zien, maar des te beter kunnen horen. Een der vogelvrijen laat driemaal de roep van de uil horen, het sein voor hun makkers, die de twee andere dammen bewaken, dat er gevaar dreigt. „Ze gaan regelrecht naar de rivier", fluistert Eric, „dus Agar vermoedde wel iets." Als Eric en zijn twee metgezellen de droge bedding naderen, zien ze daar Agars krijgers reeds druk fluisterend bijeen staan. „Kom mee", wenkt Eric zijn twee vrienden, en geruisloos verdwijnen ze tussen de bomen. Geheel zoals Eric verwachtte, volgt het troepje krijgers na een korte beraadslaging behoedzaam de drooggevallen bedding, waar ze even later een dam op hun weg vinden. Op hetzelfde ogenblik klinkt het geluid van een boogpees en een pijl boort zich vlak voor hen in de grond. Nauwelijks zijn de krijgers van de schrik bekomen, of achter hen horen ze een stem hun toeroepen: „Voor ieder van U is hier een pijl gereed . om te treffen ditmaal. Ge zijt door een overmacht omsingeld. Legt de wapens neer en geeft U over."

De aarzeling van de krijgers bij de dam lijkt Eric een eeuwigheid en hij vreest al, dat ze zijn bluf doorzien, als een van hen benauwd zegt: „Niet schieten." De een na de ander gooit de wapens op de grond. „Hier komen", zegt de Noorman dreigend, „één voor één, met de handen in de hoogte." Als ze vlak bij zijn, komt Eric kalm uit de donkerte tussen de bomen vandaan. „Zeg de mannen een kring te leggen rond deze plek en de bogen gereed te houden", roept hij achterom, zodat de krijgers van Agar het goed kunnen horen. Dezen loeren schichtig rond en Eric heeft moeite een glimlach te onderdrukken als hij ziet, dat zijn twee mannen nu hier en dan daar even tussen de struiken opduiken. Op zijn gemak treedt Eric naar voren. „Zo, boeventuig", zegt hij grimmig, „je hebt nu gezien, hoe de zaken staan. De vallei loopt onder; er is voor heer Agar maar één uitweg: overgave. En om die bedrieger op de burcht deze boodschap te brengen, laat ik jullie vrijuit terugkeren. Aan zo'n stel mislukte krijgslieden hebben wij hier niets. Het is Agar, die we willen hebben. Gaat heen en brengt dat je meester goed aan het verstand." Een tweede aansporing hebben de kerels niet nodig. Met een kwajongensachtig lachje wendt Eric zich tot zijn makkers. „Die zijn we kwijt op een nette manier", grinnikt hij, „ze moesten eens weten, dat we hier niet eens mannen genoeg hebben om hen te bewaken. Reken er maar op, dat ze tegen Agar wel een verhaal zullen ophangen van een vreselijke overmacht. Nu is het alleen een kwestie van afwachten. Het moet al heel raar lopen, als we deze strijd niet glansrijk gewonnen hebben." Doch het zal raar lopen, heel raar!

Het is 'n miserabele troep, die nog geen uur na de ontmoeting met Eric voor vorst Agar staat. De schrik zit hun nog in de benen en het is een verward verhaal, dat Agar te horen krijgt. De koning van Wales draait rusteloos aan zijn snor en loert van de een naar de ander. „Een hele troepenmacht, zeg je?", gromt hij, „tot de tanden gewapend?" Hij slikt en staart naar buiten. „Wat is er dan van mijn krijgstroep geworden, die *ik* achter dat stelletje oproerlingen aangezonden heb? Zijn ze allen gevangen genomen?" „Daarover sprak die grote kerel niet", mompelt een der krijgers, „maar het zou best kunnen . . ., z . . . zoveel krijgers als we daar gezien hebben, nietwaar mannen?" De anderen knikken ijverig. „Was het soms die Artor zelf, die jullie die brutale boodschap meegaf?", roept Agar uit. Trouwens, wat kan hij beginnen? Het merendeel van zijn klein legertje bevindt zich ergens in de heuvels en zo het al niet gevangen genomen is, kan dat toch ieder ogenblik gebeuren. „Ik moet even goed nadenken", mompelt hij, „was 't Artor, schelmen? Geef toch antwoord", brult hij de drijfnatte kerels toe. „Het zou best kunnen, hij zei er niets van, maar 't kan best", stamelt er een. „Wat moet ik nu beginnen?", fluistert Agar, zenuwachtig heen en weer lopende. Dan hoort hij snelle voetstappen op de gang en een slijknatte krijger komt van achter het gordijn te voorschijn. „Ik meld de terugkeer van de troep, heer Koning", zegt hij vermoeid, „het was een vreselijke tocht door het ijskoude water. Onze verliezen zijn gering geweest en we hebben een drietal vreemdelingen bij ons. Ze beweren onschuldige reizigers te zijn, maar vermoedelijk behoren ze tot de bende oproerlingen. Eén van hen is een reus van een kerel, die we met tien man haast niet de baas konden; een echte rover."

„Breng die kerels hier", gromt Agar, „ik wil ze zien". Even later schuifelen de drie gevangenen het vertrek binnen en de reusachtige verschijning van Svein Langtand maakt zo'n geweldige indruk op de valse koning, dat hij nauwelijks oog heeft voor de twee anderen, die er stilletjes bij staan. „Treedt nader", snauwt Agar Svein, in wie hij de aanvoerder vermoedt, toe. Dreigend stapt de reus op de vorst toe, en deze wijkt snel achteruit. „N... niet te na, zeg ik!", snauwt hij, „wat ben jij er voor eentje?", vervolgt hij loerend. „Wat geeft het? Je kent hem toch niet, Agar", klinkt opeens de stem van een der andere mannen spottend, „maar mij des te beter. Kijk eens goed!" Als door een adder gebeten staat Agar een moment aan de grond genageld. Dan dribbelt hij zenuwachtig naderbij en brult: „Artor! Schurk! Wat een vangst... haha... de strijd is gewonnen. Ik laat die andere twee vrij om mijn voorwaarden aan je troep mee te delen. Ze moeten dat water ogenblikkelijk laten weglopen, versta je?" „Ja, maar ik", begint Artor. „Zwijg hond!", buldert Agar, die zich nu wel zeker weet van de overwinning, „nee, die andere twee sluit ik ook op. Wacht, dat zijn natuurlijk je naaste medewerkers. En zij zullen hangen naast jou. Je spelletje is uit, Artor" „Welnee, het begint pas", mompelt Artor opgewekt. „Houd je mond, hond!", snauwt Agar grijnzend, „breng ze in de kerkers, alle drie apart. En nu zal ik die troep schurken in het bos mijn voorwaarden stellen... hahaha." „Hahaha", grijnst Artor, terwijl ruwe knuisten hem wegsleuren, „Ik wed, dat ik gauwer uit die kerker ben dan jij denkt. Tot ziens, Agar."

Geheel onkundig van wat zich op de burcht afspeelt, slaan Eric en Tristan, die zich met zijn krijgers weer bij de Noorman heeft gevoegd, nu Agars troep op de burcht teruggekeerd is, het nog steeds stijgende water gade. Het dal lijkt één groot meer. Weliswaar niet dieper dan een paar voet, maar onheilspellend genoeg. „Ik ben benieuwd, hoe vriend Agar reageert op onze eis tot overgave," mompelt Tristan. „Hij zal toch iets moeten doen en veel keus is hem niet gelaten!" Op dat moment brengt een der wachtposten langs het „meer" een met een witte vredesvlag gewapende krijger binnen. „Ah!" zegt Tristan streng, „ge komt de overgave melden. Verstandig, voor een man als Agar." „Overgave?" stamelt de boodschapper, die zich in het geheel niet op zijn gemak voelt. „Nee, ik kom hier Agars voorwaarden voor overgave... Uw overgave brengen." Een hoongelach klinkt op en de boodschapper loert schichtig rond. „Koning Agar heeft Artor gevangen genomen," stoot hij uit. „Zo ge niet wilt, dat uw aanvoerder opgeknoopt wordt, laat dan het water weglopen en komt u overgeven op de burcht, ongewapend." Even is het stil, dan barsten de vogelvrijen in een vrolijk geschater uit en ook Tristan grijnst. „Ga heen naar je koning, man, en wees blij, dat ik je laat gaan," roept hij de onderhandelaar toe. „Vraag Agar, of hij wellicht denkt met een troep geiten te doen te hebben, want een dommer leugen kon hij moeilijk bedenken. Artor is nog veilig in ons midden. En de enige manier om te voorkomen, dat je koning in zijn eigen burcht verdrinkt, is: zich snel overgeven."

Buiten adem staat de boodschaper — nog met het hoongelach van de vogelvrijen in zijn oren — enige tijd later voor koning Agar, wiens grijnzende zelfverzekerdheid al gauw plaats maakt voor verbijstering, als hij hoort, welke boodschap hem uit het woud wordt gebracht. Na zijn eerste woede wordt Agar echter heel nadenkend. „Ze lachen er om?" mompelt hij. „Ze storen zich er niet aan, dat ik Artor gevangen genomen heb. Ze beweren, dat ze zelf Artor hebben. Dat is een leugen; dat weten ze zelf heel goed. Zouden ze hun geliefde Artor rustig in mijn kerker laten omkomen? Vast niet. Er steekt wat achter, een gemenigheidje van een of andere soort. Hierover moet ik eens goed nadenken." En tot eenzelfde conclusie is — bij nader inzien — ook Tristan gekomen. Na de eerste vrolijkheid kwam het hem eensklaps voor, hoe vreemd het was, dat Agar beweerde, dat hij Artor gevangen genomen had, terwijl hij toch moet begrijpen, dat dit ogenblikkelijk door Artors aanhangers te controleren is. „Tenzij hij er werkelijk van overtuigd is, dat hij Artor gevangen heeft gemaakt", mompelt Tristan. „Maar dat zou betekenen, dat gij", wendt de aanvoerder zich tot Eric — „toch een indringer en een bedrieger zijt. Want er kunnen niet twee Artors zijn. In ieder geval is er iets aan de hand op de burcht, dat Agar zich zo zeker voelt. Hoe komen we daar achter?" „Heel eenvoudig," zegt Eric bedaard. „We gaan er een kijkje nemen."

„Het zou de moeite waard zijn te weten wat er in Agars burcht aan de hand is" mompelt Tristan. „Dat is waar, ik neem aan, dat hij inderdaad iemand voor Artor aanziet, en dan zijn er twee mogelijkheden. Of het is een onschuldige, of het is werkelijk Artor. En in beide gevallen moeten we proberen hem te redden. Goed, laten we het proberen." Inmiddels beent Agar nerveus in zijn burchtkamer heen en weer; ook hij heeft deze merkwaardige situatie aan alle kanten bekeken. „Die kerels beweren zelf, dat Artor bij hen is," mompelt hij, „en ze weigeren zich over te geven. Toch zit Artor in mijn kerker en niemand van die vogelvrijen maakt zich er druk over, hoewel ik hem gemakkelijk zou kunnen doden." Hij staat eensklaps stil en schreeuwt een krijger toe: „Breng die gevangene, die zich Artor noemt, bij mij!"

Weinige tellen later wandelt Artor breed glimlachend de burchtzaal binnen. „Zei ik het niet, Agar? Nog geen twee uren geleden sloot ge mij op en nu sta ik al weer hier. En ik geloof, dat je ernstige moeilijkheden hebt, nietwaar? De vogelvrijen buiten geloven niet, dat je mij gevangen genomen hebt. Ze laten het water stijgen en stijgen, en ze trekken zich van jou niets aan. Vreemd is dat niet, want ze worden aangevoerd door iemand, die zich zelf Artor noemt." „Wat doe ik daartegen?" schreeuwt Agar zenuwachtig. „Op deze manier komen we hier allebei om." „Ja, allebei," grinnikt Artor. „De slechte Agar en de goede Artor, tenzij je naar mij wilt luisteren. Er is er nu maar één, die jou helpen kan en dat, vreemd genoeg, ben ik."

„Jij mij helpen?" schreeuwt Agar. „Ik heb veel zin om jou een kopje kleiner te maken. Dat is wat anders. Het is allemaal jouw schuld tenslotte." „Welnee," merkt Artor kalm op. „De schurk, die zich voor mij uitgeeft, heeft het gedaan." Hij grinnikt en gaat er op z'n gemak bij zitten. „Kijk eens, waarde vijand, we dreigen allebei inderdaad het onderspit te delven. De enige, die lacht, is de schurk, die met mijn naam rondloopt. Bevalt je dat?" „Nee, waarachtig niet," brult Agar, „maar jij bevalt me ook niet, brutale zwerver." „Zoals de zaken nu dus staan, zijn jij zowel als ik er bij gebaat, dat die oplichter ontmaskerd wordt," gaat Artor onverstoorbaar door. „Wat schiet ik er mee op, als dat gebeurt?" gromt Agar. „Die vogelvrijen zullen voor jou wel willen vechten, maar toch zeker niet voor mij." Hij staart even diep peinzend voor zich uit. „Wie zou het kunnen zijn?" mompelt hij dan. „Oh, wat is het jammer, dat ik de mannen, die hem lieten ontsnappen, terechtgesteld hebt. Zij hadden kunnen vertellen, hoe hij er uit ziet." „Het doet er weinig toe, wie hij is," merkt Artor op. „Hij moet ontmaskerd worden, voordat we hier omkomen in het water. Als je niets onderneemt, is het met ons gebeurd, bedenk dat toch. Nu kan je mij wel doden, maar een korte vreugde zal dat zijn, tenzij je naar mijn plannetje luisteren wilt. „En dat is?' gromt Agar vol achterdocht. Artor haalt diep adem. „Er is er maar één, zoals ik al zei, die in staat is de valsaard aan de kaak te stellen. Dat ben ik, de echte Artor. Als je dus wilt, dat het water niet hoger komt, dat je een kans hebt dit te overleven, moet je mij vrijlaten. Gewoon vrijlaten."

„Jou... jou vrijlaten?" brult Agar rood van woede. „Je denkt toch niet, dat ik zo idioot ben? Lomperd! Narrekop! Om onder deze omstandigheid de spot met mij te drijven!" Hij hapt nijdig naar lucht en snel vervolgt Artor: „Als ik die bedrieger ontmaskerd heb, kan ik er voor zorgen, dat het water weer wegloopt." „Wat zeg je daar?" gromt Agar met een sluwe blik. „Zou je dat werkelijk doen?" „Zeker", knikt Artor onverstoord, „maar natuurlijk niet eerder, dan nadat jij je overgegeven hebt. Begrijp je wel, Agar? Anders klap je de poort dicht en begint het lieve leven weer van voren af aan." „Wel, heb ik ooit!" schreeuwt de in het nauw gebrachte vorst. „Eerst jou vrijlaten en me dan nog zelf overgeven ook aan dat stel nekkensnijders buiten." „Ik sta er voor in, dat ze jouw nek met rust zullen laten," antwoordt Artor. „En dan krijg je al veel meer dan je toekomt, en ook meer dan je ooit zult krijgen, als je hier met mij en je hele hofhouding blijft zitten wachten tot we als kikkers in de ondergelopen burcht rondzwemmen." Een onduidelijk gekreun is het antwoord. En de krijger bij de ingang van de zaal kan zijn ogen haast niet geloven, als hij koning Agar eigenhandig zijn doodsvijand van zijn boeien ziet ontdoen. „Dat is verstandig van je, waarde vijand," zegt Artor minzaam. „Laten we het hopen", mompelt Agar, benauwd naar zijn forse tegenstander loerend, „maar we zijn bondgenoten nu, denk daar vooral aan." „Zal ik daar niet aan denken?" grinnikt Artor. „Ha, komaan, bondgenoot, zet me buiten de deur."

Terwijl Artor — volgens zijn afspraak met Agar — in het geheim de burcht verlaat, nadert in dezelfde nacht van de andere zijde — oh, wonderlijke speling van het lot — de „valse Artor" met een aantal krijgers om de bedreigde veste binnen te komen. Het is een verre van plezierige tocht voor Eric, Tristan en de mannen, die hen vergezellen, want om niet gezien te worden, moeten zij in kleine groepjes tot hun kin door het water gaan. Zoveel mogelijk maken zij daarbij gebruik van het schaarse struikgewas, dat hier en daar nog met de toppen boven water komt. Zij maken zo weinig mogelijk gerucht, maar toch staat een der wachters, die op bevel van de bange Agar de palissaden bezetten, eensklaps stil. „Ik hoor wat," fluistert hij zijn makker toe. Deze luistert scherp, maar haalt dan zijn schouders op. „Een waterrat," gromt hij. „Luister dan," houdt de ander koppig vol en met zijn ogen poogt hij de duisternis te doordringen. „Is daar iemand? Sta of ik schiet!" roept hij op goed geluk Onder het struikgewas houden Eric en zijn groepje de adem in; dan brengt Eric een keurige imitatie van een kwakende kikker voort en boven hem begint iemand hard te lachen. „Daar is je onraad. Kikkers!" „Goed gehoord, makker!" fluistert Eric, ‚maar heel grote kikkers deze keer. En ze kunnen meer dan kwaken alleen. Dat zul je merken."

Inmiddels zijn alle mannen nu bijeen. „Hoe komen wij er in?" fluistert Tristan sceptisch. „Wacht hier," antwoordt de Noorman snel en hij verdwijnt in het donker. Hij vindt inderdaad wat hij verwacht. Er zitten hier en daar kieren tussen de stammen van de borstwering en één ervan is groot genoeg om een mens door te laten. Snel keert hij terug en terwijl hij als eerste naar binnen dringt om de omgeving in het oog te houden, volgen de mannen een voor een. Ze bevinden zich aan de achterzijde van de burcht, waar een aantal schuren en stallen langs de omheining zijn gebouwd. De smalle doorgangen achter de houten gebouwen zijn uitstekend geschikt om onopgemerkt te blijven. „Waar ga je eigenlijk heen?" gromt Tristan. Eric beduidt hem stil te zijn. Zwijgend wijst hij naar een eenzame gedaante, die voor een stallen heen en weer loopt. „Wacht hier," beveelt hij de anderen, maar Tristan glipt achter de Noorman aan. „Wat wil je nu eigenlijk?" fluistert hij achterdochtig. De Noorman duwt hem zonder plichtplegingen in de schaduw terwijl hij zelf behoedzaam naar de schildwacht sluipt. Deze merkt pas, dat er wat aan de hand is, als eensklaps een harde vuist op zijn mond wordt gelegd. „Eén kik en het is je laatste, fluistert Eric de man toe, terwijl hij hem het zwaard op de keel zet. „Wijs me de plaats waar de gevangene, die zich Artor noemt, zit opgesloten," snauwt Eric de doodsbenauwde wachter toe . . . „Genade," klinkt het gesmoorde antwoord. „Ik-kan-het niet helpen, m-m-maar die is zojuist vrijgelaten." „Ziedaar," zucht Tristan, „alle moeite voor niets. Laten we dan maar gauw maken, dat we hier weer uit komen." „Welnee," zegt de Noorman met een onheilspellende glimlach. „We gaan hier eerst de boel eens flink op stelten zetten."

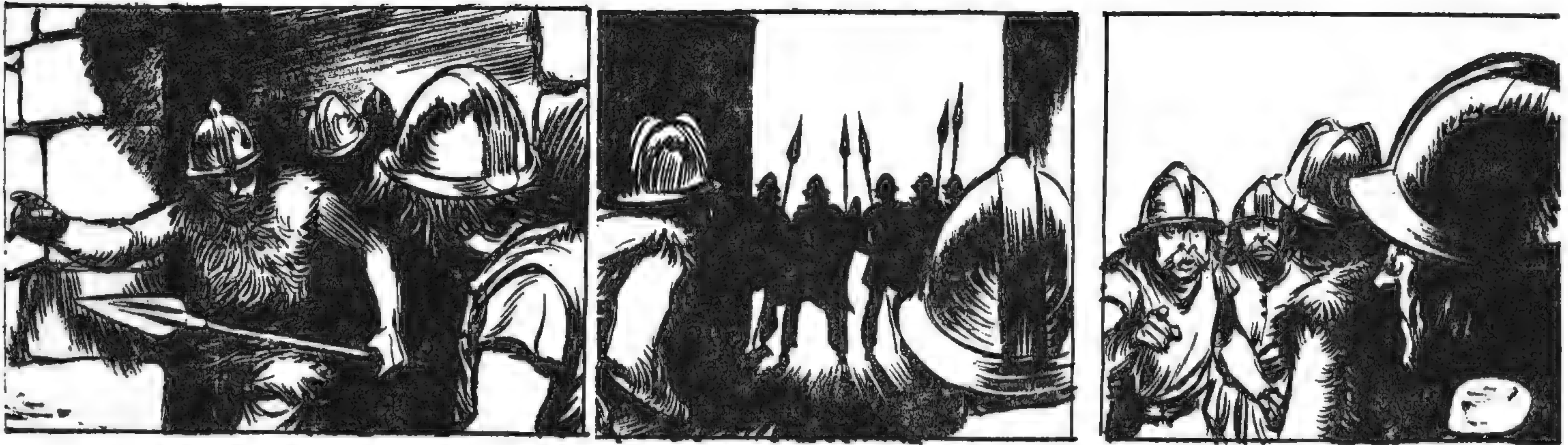

Eric schudt de wachter dreigend heen en weer, „Zeg eens makker, vergis ik me erg of is de wapenbergplaats hier niet dichtbij?" De man knikt zwijgend. „Breng ons daar dan snel," snauwt de Noorman hem toe. „En wee je gebeente, als je de aandacht van je vrienden probeert te trekken." „Ja, maar wacht eens even," valt Tristan in, „het is geloof ik, helemaal niet verstandig langer hier te blijven." „Het zal vrijwat onverstandiger zijn om niet van deze mooie gelegenheid gebruik te maken." merkt Eric monter op „Snel nu, makker, de wapenkamer " Rillend schuifelt de wachter een laag houten huis binnen. „Hier is het, in de kelder," stamelt hij. Achter elkaar volgen de vogelvrijen hun onvrijwillige gids de trap af, waar de wachter snel gebonden wordt. Met een tevreden knikje wijst Eric op de oude helmen, die daar opgestapeld liggen. „We nemen de grootste" grinnikt hij. „Maar dat is nu toch al te gek" barst Tristan los. „Je doet maar alsof je de baas hier bent en . . ." Zwijgend duwt Eric hem een helm in de handen. „Zet op dat ding," zegt hij op een toon, die geen tegenspraak duldt „Je zoekt het gevaar gewoon op" roept Tristan. „Dat klopt. Om het te vernietigen." antwoordt Eric grijnzend. „En dat gevaar heet hier Agar."

„Je wilt toch niet beweren," stoot Tristan uit, „dat je Agar ..." „Precies, dat wil ik," antwoordt Eric. „We gaan Agar opzoeken." „Ja maar," begint de aanvoerder weer, maar Eric heeft aan de gezichten der anderen allang gezien, dat hij hen — zonder uitzondering – op zijn hand heeft en bijt Tristan toe: „Laat mij mijn gang gaan en als je de moed mist om mee te doen, zullen we je veilig buiten de palissaden brengen." Verbijsterd staart Tristan de kring rond. Hij ziet slechts spot en ergernis in de ogen van zijn mannen. „Goed," zegt hij grimmig, „maar de leiding heb ik. Al is dan de gevangene, die Agar vrijgelaten heeft, Artor niet geweest, dat bewijst niet, dat jij het wel bent." „Doet er niet toe," gromt Eric schouderophalend. „Blijf hier nu wachten, dan zal ik de volgende stap even inleiden." Voordat Tristan kan protesteren, is hij verdwenen.

Even later zien Agars mannen een grote forse krijger het binnenplein opstormen. „Alarm!" brult de Noorman, want hij is het, „Verraad! Wij hebben een geheime doorgang gevonden in de omheining ..." Ogenblikkelijk is alles in rep en roer. De schildwachten rennen Schreeuwend in de richting, die Eric wijst en de Noorman ziet een aantal krijgers uit de burcht naar buiten komen. De poort blijft achter hen openstaan. Schreeuwend en brullend als de beste, stormt de Noorman mee met de troep en in de algemene verwarring valt het niemand op, dat hij plotseling in het duister van de stallen verdwijnt. „Vlug", sist hij Tristan en zijn mannen, die daar staan te wachten, toe. „Iedereen is nu aan het rondrennen, wij ook. In de looppas regelrecht de burcht binnen".

„Tristan zal voorop lopen, want die is immers de aanvoerder?" zegt de Noorman, tewijl hij de zwartgallige leider naar voren duwt. „Snel vóór dit goede moment voorbij is." „Ja maar . . .", begint Tristan, zoals gewoonlijk, „hoe . . wat moet ik dan zeggen?" „Hoor, dan zal ik het je voorzeggen," grijnst Eric en de ander kijkt of hij hem vermoorden wil, maar toch gaat het nu in looppas naar de ingang van de burcht en braaf schreeuwt Tristan de wachter toe: „De koning, we moeten de koning hebben! We hebben een reuzenvangst gedaan!" „Wie dan?" schreeuwt de wachter terug. „Ho, wacht eens even, wie?" „Ga maar kijken," klinkt het antwoord en terwijl de schildwacht nieuwsgierig naar buiten loopt, rent Eric met zijn troepje ongehinderd naar binnen. „Nu moeten we Agar te pakken zien te krijgen, voordat de opwinding gezakt is," fluistert Eric. „Dicht bij elkaar blijven mannen!" ze steken de grote hal over, maar voordat ze de trap bereikt hebben, komt hun daar een tot de tanden gewapende troep krijgers tegemoet. Even kijken de beide groepen elkaar aan en de Noorman voelt, dat er iets mis is, en dat zijn brutale list hier niet lukken zal. „Halt", klinkt de stem van de aanvoerder, die dan vervolgt: „Wij hebben jullie gedragingen vanaf de trans gadegeslagen. Wat heeft dit te betekenen? Wie zijn jullie?" Dan buigt hij zich ineens naar voren en staart scherp naar Tristan. „Dat is dezelfde kerel, die in het bos aan het hoofd stond van die vogelvrijen, toen ik kwam onderhandelen," gilt hij. „Verraad! Grijpt hem!"

Tristan deinst ontzet achteruit en Eric ziet aan de andere mannen, dat ze dreigen het hoofd te verliezen bij deze onverwachte wending. Hij duwt Tristan opzij en grijpt zijn zwaard, als hij achter de krijgers een glimp opvangt van een kleine grijnzende gestalte in een rode mantel. En dan handelt hij in een opwelling. Hij springt vooruit, de dreigend naderende krijgers van Agar tegemoet, en zijn vuist schiet uit. Zonder een kik te geven, zakt de aanvoerder in elkaar en voordat de anderen ook maar tijd hebben hun speren op te heffen, is de Noorman lenig en vlug als een panter tussen hen doorgedrongen. „Sla er op," brult hij zijn mannen toe. Dan springt hij de treden op en lacht grimmig, als hij nog juist de rode mantel wapperend om de hoek van een muur ziet verdwijnen. Nog voor het einde van de gang heeft hij de vluchteling te pakken en trillend als een espenblad gaat deze door de knieën. Tegelijkertijd verschijnen de eersten van Agars krijgers om de andere hoek en snel zet Eric zijn gevangene het zwaard op de keel. „Eén stap nader en het is met hem gebeurd!" brult hij de krijgers toe. Nu zal blijken of zijn ingeving de juiste is geweest. Is de trillende man voor hem niet Agar, zoals hij vermoedt, dan betekent dit voor hem nu het einde.

Erics onzekerheid duurt niet lang, want het is zijn gevangene zelf, die de aarzelende krijgers toebrult de wapens te strekken. Snel worden ze door Tristans mannen omsingeld en weggevoerd, terwijl er ogenblikkelijk een ijlbode met het bericht van deze plotselinge overwinning naar de vogelvrijen in het woud wordt gezonden. „Ik eis een goede behandeling," krijst Agar, die Erics vuist gevoelig in zijn nek voelt. „Het is een afspraak..." „Tuig," snauwt Tristan. „Ik weet van geen afspraak. Smijt hem in de kerker, mannen!" „Oplichters! Bedriegers!" gilt Agar benauwd, als twee krijgers hem wegslepen. „Roverstuig! Wacht maar tot Artor jullie allemaal te pakken neemt." „Wat zei hij daar?" zegt Tristan verbaasd. „Tot Artor ons te pakken neemt?" Hij kijkt Eric opeens peinzend en weinig vriendelijk aan. „Vreemd, dat Agar jou niet herkende. Hij heeft je toch als klein kind gezien!" Eric haalt geërgerd de schouders op. „O ja? Ik kan het me niet herinneren. Laat ons hierover zwijgen! De overwinning is bevochten; de tiran zit achter slot en grendel, wat verlangt ge nog meer?" „Het herstel van het vorstenhuis van Wales!" zegt Tristan grimmig. „Mijn mannen geloven vast, dat je Artor bent, doch ik betwijfel het steeds meer. Bewijs het nu! Bevrijd het zwaard Axhalibur, dat, zoals men gelooft, slechts door de zoon van Uther Pendragon gehanteerd kan worden, uit zijn stenen klem. Of zijt gij een gemene bedrieger?"

Met een paar van zijn mannen gaat Tristan de Noorman voor naar de plaats, waar het zwaard Exhalibur in een groot blok steen verankerd ligt. „Ik begrijp je niet, Tristan," zegt Eric scherp. „Ik heb nooit beweerd Artor te zijn. Dat beweer jij, en klaarblijkelijk alleen om me dan voor leugenaar te zetten. Het is aan mij te danken dat..." „Ja, genoeg", valt Tristan, die zijn zelfverzekerdheid, nu alles achter de rug is, weer verkregen heeft, in. „Hier is het zwaard. Als je Artor niet bent, zeg het dan en kom er meteen voor uit wie je wel bent." „Eh... wie ik wel ben?" herhaalt Eric met een hulpeloos gebaar. „Ik heb je al gezegd, dat ik dat eerlijk niet weet." „Bah, zo'n smoesje maakt me wantrouwig," gromt Tristan. „Belachelijk!" Zuchtend klautert Eric op de steen, omvat het glinsterend gevest en spant zich tot het uiterste in. De mannen staren vol ontzag naar zijn spierbundels. Maar Eric krijgt het zwaard niet los. Weer probeert hij het. Het zweet breekt hem uit; de aderen zwellen op zijn voorhoofd. En dan is het alsof er iets knapt in zijn hoofd. Het volgend ogenblik staart de Noorman verbaasd voor zich uit. En een brede glimlach trekt over zijn gezicht. „Ik weet het," mompelt hij. „Ik weet alles weer."

De mannen kijken elkaar veelbetekenend aan, als de Noorman zich, met een brede grijns op het gezicht, opricht. Dan springt Tristan triomfantelijk naar voren. „Je geeft het op? Het lukt je niet?" schreeuwt hij beschuldigend. „Dan ben je dus ook Artor niet! Dat is nu bewezen, bedrieger!" Nog steeds glimlachend, springt Eric van de steen. „Gelijk heb je, Tristan," zegt hij. „En het mag raar klinken, toevallig weet ik opeens weer wie ik ben: Eric, koning der Noren!" Een luid hoongelach is Tristans antwoord. „Welja, hoort dat, mannen! Onze vriend beweert nu ineens koning der Noormannen te zijn. En vijf minuten geleden wilde hij ons nog wijs maken, dat hij Artor was." „Wel, heb ik ooit", mompelt Eric, en dan ineens doet hij, waar hij al zo lang zin in heeft gehad. Zijn vuist schiet uit en klappertandend valt Tristan tegen de grond. „Ik heb nooit beweerd, Artor te zijn," buldert hij de overigen toe. „Ik ben Eric de Noorman, koning van Noorwegen en ik......" Maar aan de gezichten van de krijgers ziet hij, dat praten op het ogenblik geen nut heeft. Snel draait hij zich om, maar te laat. Eén geeft een teken en even later wordt Eric bedolven onder de toespringende krijgers.

Al vecht Eric als een duivel, het helpt niets en zo wordt hij even later door twee krijgers, geboeid en suizebollend, naar de kerker gesleept. Een oorverdovend geschreeuw en gebonk komt hem daar tegemoet „Laat me er uit, hier zit een vijand van Agar. Open de deur!" Eric kan zijn oren haast niet geloven, maar hij vergist zich niet: het is de stem van zijn oude strijdmakker Svein Langtand. In zijn eerste opwelling wil hij roepen, maar hij bedenkt zich en verbijt met moeite een glimlach, als zijn twee bewakers regelrecht op Sveins kerkerdeur toelopen. „Houd je kalm, makker!" roept de een. „Als je een vijand van Agar bent, kan je niets gebeuren Poog je ons te bedriegen, dan wee je gebeente." De een schuift de grendel van de deur. „Vriend er uit, vijand er in," grijnst de ander. Dan ziet Eric hen allebei schrikken, als Sveins grote kop, zeker twintig centimeter hoger dan de krijgers verwachtten, te voorschijn komt. „Dag vriendje," gromt de lange Sakser. „Geef me nu een zwaard, dan zal ik Agar......" Hij zwijgt even en staart sprakeloos naar de Noorman, die hem breed toegrijnst. Dan stoot hij een soort vreugdegebrul uit. „Bij de helm van mijn grootvader, de doodgewaande Noorman! En jou willen ze nu zogezegd daar stoppen, waar ze mij uitgehaald hebben, deze twee grapjassen?" „Tja, ik vrees voor hen, dat daar nu wel niets van terecht zal komen," grinnikt de Noorman, minzaam van de ene krijger naar de andere kijkend. De reus posteert zich onwrikbaar in de deuropening. „Dat weet ik zogezegd wel heel zeker van niet," gromt hij dreigend.

Sveins kolossale armen schieten uit en een ogenblik later worden de twee krijgers bijna gesmoord in hun eigen kleren, als de reusachtige Sakser hen als veertjes van de grond oplicht. „Zo, hè, hè," grijnst hij, bedankt voor het openen van de deur. Die doen wij wel weer dicht... achter jullie zogezegd." Als hulpeloze poppen worden de doodsbenauwde krijgers naar binnen geworpen, en snel grendelt Svein de kerker, waarna hij Erics boeien losmaakt. „Zo, Noorman," gnuift hij, „opgeruimd staat netjes." Hij haast zich naar de volgende deur, en even later is ook Bolan, die niet weet wat hem overkomt, in vrijheid. Snel zet Eric de toestand uiteen. „Ah, dat wordt dus vechten tegen die eigenwijze Tristan," gromt Svein, handenwrijvend. Op dat moment horen ze een hevig rumoer; verwarde kreten dringen tot hen door. „Vechten wordt het wel, Sveintje," mompelt Eric, „maar niet tegen Tristan voorlopig. Luister naar die kreten; het zijn Agars krijgers; ze moeten zijn uitgebroken, en komen nu hierheen om hun baas uit de kerker te halen."

De drie mannen hebben zich nog maar nauwelijks in een donkere nis teruggetrokken, als een hijgende gedaante de kerkertrap komt afspringen. Ogenblikkelijk herkent Eric...... Tristan. Svein een teken gevend, stormt Eric naar voren, en de aanvoerder lijkt het te besterven van schrik, als hij de Noorman ziet opduiken, en Svein meteen zijn grote knuist op zijn schouder legt. „Wat was je van plan?" fluistert Eric. „Agar een kopje kleiner maken," sist Tristan, „en jou er bij, als het kan, vóór die bende mij te pakken krijgt!" Hij wil zich losrukken, maar Svein geeft hem geen schijn van kans. Eric pakt snel Tristans zwaard af, en dit gereed houdende, schuift hij snel de grendel van Agars deur. „Naar binnen, allemaal!" fluistert hij, „vlug!" Agar slaakt een jammerkreet, als hij deze verzameling vijanden zo onverwacht op bezoek ziet komen. „Dag vriendje," grijnst Eric. „Houd je koest, hoor! Jammer, dat we deze deur niet van binnen kunnen grendelen, maar het gaat zó ook! Als je oproerige krijgersvolk te dicht bij komt naar onze zin, mag je ze vertellen, dat het jou je waardeloze leven kost, als ze het zouden wagen, deze deur ook maar een millimeter te openen."

In spanning horen Eric en zijn mannen de vijand naderen. Svein heeft Tristan, die kijkt of hij hen allen te lijf wil, stevig beet, en Bolan houdt een oogje op de gevangen koning zelf, terwijl Eric, met Tristans zwaard gewapend, bij de deur staat. Agars volgelingen komen echter niet, en opeens breekt er voor de tweede maal een hevig kabaal los. Vol opwinding luistert Eric naar het vage geluid van een strijdhoorn. „Het lijkt wel of er een flinke vechtpartij aan de gang is," mompelt Svein afgunstig. „En wij staan hier maar niets te doen. Zou Artor......?"

Er klinken voetstappen dichtbij en wapengekletter. „Svein," roept een krachtige stem. „Hier", brult de lange Sakser, en hij gooit de deur open. Het volgende ogenblik staren een verbijsterde Tristan en een doodsbenauwde Agar naar de krijgshaftige gestalte, die met een kreet van vreugde op Eric toetreedt. „Dus gij zijt de „valse Artor", lacht Artor. „Welnee, ik ben nooit iemand anders geweest dan mezelf," grijnst Eric, met een blik op Tristan. „Geloof me, dat is moeilijk genoeg."

Met een onderzoekende blik op Tristan, die op zijn lippen staat te bijten, treedt Artor op Agar toe. „Onthoudt je belofte, bondgenoot, stottert de valse koning schichtig. „Je laat me vrij of je staat voor leugenaar."

„Er zijn hier velen, die het anders zouden willen, Agar," zegt Artor streng, „en bovendien is onze afspraak door de gebeurtenissen achterhaald. Het is de koning der Noren geweest, die jou en je troep verslagen heeft." Bibberend gluurt de oude Agar naar Eric.

„Evenwel, hij zal onze afspraak niet te niet willen doen. Ge kunt dus vertrekken, Agar. Voor een oude man als gij koester ik geen vrees meer," vervolgt Artor, terwijl hij zich minachtend omwendt. Tristan, die dit alles zwijgend heeft gadegeslagen, komt nu naar voren en werpt zich voor Artor op de knieën. „Voor Artor, de zoon van Uther Pendragon, buig ik het hoofd," roept hij uit. „Buig liever het hoofd voor de man, die gij vernederd hebt met uw wantrouwen," is Artors wederwoord, terwijl hij op Eric wijst, die er ongemakkelijk bij staat. „Leve Artor", roept de Noorman schielijk, die er niets voor voelt, zo'n openbare huldiging in ontvangst te nemen. Er gaat een luid gejuich op. Dan klinkt er ineens een gromstem van de achtergrond. „Wie beweert er nou, dat dat zwaard niet uit de steen kan? Kijk dan."

Aller ogen richten zich op Svein, die met trots het zwaard Axhalibur in de hand houdt, dat hij kennelijk zonder de geringste moeite uit de steen heeft getrokken. Er valt een pijnlijke stilte.

Tristan is de eerste die tot leven komt. „Wat hebt ge nu gedaan?" roept hij ontsteld uit. „Heb ik wat gedaan?" mompelt Svein, onschuldig rondkijkend. „Ik heb alleen maar dat vergulde zwaard gepakt." „Jamaar. Dat kunt ge toch niet doen," zegt Tristan. „Het kan eigenlijk helemaal niet. Volgens de legende kan alleen maar de ware rechthebbende van de troon van Wales, Artor, het zwaard uit de steen krijgen." „Wat heb ik maling aan 'n legende of hoe zoiets heten mag!" bromt Svein, aandachtig het zwaard bekijkend. „Dan klopt zogezegd die legende niet, of wil je soms beweren, dat IK nou Artor moet wezen? Hahahaha!" Hij schiet ineens in een bulderende lach bij dit idee en Tristan loopt rood aan van woede. Maar voor er ongelukken kunnen gebeuren, komt Artor kalm naar voren. „Komaan, Tristan, vriend" zegt hij, „hecht ge meer waarde aan een legende dan aan de werkelijkheid? Trek u dan terug uit de wereld en leef met uw verbeelding. Of wilt ge soms de werkelijkheid dwingen, te zijn zoals ge in uw dromen zoudt wensen?" „Nou," roept Svein grijnzend uit, „daar zit zogezegd ook wel wat in, want als ik het droompje, dat ik net heb, werkelijkheid kon maken, dan hadden we hier nou een groot feest, met véél eten en véél drinken, om de goede afloop te vieren. En dan mogen ze er zogezegd later nog een legende van maken ook."

Het wórdt een groot feest, met veel eten en drinken. Van heinde en verre komt het volk, om de teruggekeerde Artor zijn hulde te betonen. En Artor toont een goed en gul vorst te zijn. De mannen van Tristan krijgen hun bezittingen terug. Tristan zelf worden uitgestrekte landerijen geschonken. De overige vogelvrijen, horigen en slaven krijgen een huisje met een stuk grond om te bebouwen. Zo is er voor allen reden tot vreugde en tevredenheid. Artor is dan ook wel verbaasd, als hij Tristan na enkele dagen reeds terugziet. „Zijt ge niet tevreden met uw bezit?" vraagt de koning van Wales, als hij Tristans peinzende gezicht ziet. „Dat is het niet," geeft de vogelvrije ten antwoord, terwijl hij op Eric toetreedt. „Nee, ik kom terug, omdat ik zou willen goedmaken, dat ik de koning der Noren zo onbillijk behandeld heb. Dat ik vol wantrouwen was. Want was hij niet gekomen, dan leefden we nu nog als opgejaagd wild in de wouden." Hij zwijgt even en vervolgt dan: „Ik wil u een jaar lang dienen, heer koning, pas daarna zal ik met een gerust hart terug kunnen keren naar mijn burcht." „Dan is alles prachtig geregeld," zegt Artor, Erics hand grijpend. „Graag had ik u nog hier in mijn land als gast gehouden, maar ik ken uw verlangen om naar Noorwegen terug te keren. Ik heb mijn mannen opdracht gegeven spoed te betrachten met de uitrusting van de boot. Mijn beste krijgers zullen u vergezellen. Zo ge nog wensen hebt..." „Mijn grootste wens hebt ge vervuld," zegt Eric hartelijk, „Een schip met bemanning voor de vaart naar Noorwegen. Mijn tweede wens... eh... is, dat we elkaar zullen weerzien, Artor, vriend." Ook deze wens zal in vervulling gaan. Maar dat is een ander verhaal.

EINDE

VRAAGT

uw boekhandelaar ook naar de andere deeltjes uit de serie

AVONTUREN VAN ERIC DE NOORMAN